

בש"פ 1838/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 1838/19

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקשת:

מדינת ישראל

נגד

המשיב:

פלוני

בקשה להארכת מעצר ראשונה מעל ל-9 חודשים לפי
סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה
- מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה:

י"ד באדר ב' התשע"ט (21.3.2019)

בשם המבקשת:

עו"ד סיגל בלום

בשם המשיב:

עו"ד אבי כהן

החלטה

1. לפני בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, החל מיום 25.3.2019 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 58056-06-18 בבית המשפט המחוזי מרכז, לפי המוקדם.

תמצית העובדות

2. ביום 25.6.2018 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו ביצוע ריבוי מעשים מגונים בשתי נכדותיו שטרם מלאו להן ארבע עשרה שנים, לפי סעיף 351(ג)(1) יחד עם סעיפים 348(א) ו-345(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ריבוי מעשי אינוס שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, לפי סעיף 351(א) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין; ריבוי מעשי סדום שנכדה שטרם מלאו לה ארבע עשרה שנים, לפי סעיף 351(א) יחד עם סעיף 347(ב) לחוק העונשין; ריבוי מעשים מגונים בפני קטינות, לפי סעיף 351(ד) לחוק העונשין; ריבוי מעשים מגונים בקטינות שטרם מלאו להן 14 שנים, לפי סעיף 348(ב) יחד עם סעיף 345(א)(3) לחוק העונשין; וכן ניסיון למעשה מגונה בקטינות שטרם מלאו להן 14 שנים, לפי סעיף 348(ב) יחד עם סעיפים 345(א)(3) ו-25 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות בכתב האישום, המפורטות על פני שמונה אישומים שונים, בתקופות הרלוונטיות לכתב האישום, בהזדמנויות רבות ושונות, נהג המשיב לבצע מעשי אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים שנכדתו א', בביתה של הקטינה ובביתו שלו. כמו כן נהג לבצע מעשים מגונים שנכדתו האחרת, ב', בביתה ובביתו, וכן ביצע וניסה לבצע מעשים מגונים בשתיים מחברותיה הקטינות של א'.

כך מתואר בין היתר כי המשיב החדיר את איבר מינו אל איבר מינה של א', החדיר את אצבעותיו לאיבר מינה, ובהזדמנויות אחרות החדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. בכל אותן הפעמים נהג המשיב לתת ל-א' ממתקים וכסף לאחר קיום המעשים המתוארים.

המשיב לא חדל בביצוע המעשים אף בשנת 2016, אז החלה א' להתנגד למעשים אלו, ועד לשנת 2018, אז הוגש נגדו כתב האישום דנן, נהג המשיב להיכנס למיטתה של א', להפשיטה, ולגעת באיבר מינה וכן לחשוף בפניה את איבר מינו.

עוד מתואר בכתב האישום כי בין השנים 2017 ל-2018 ביצע המשיב מעשים מגונים כלפי נכדתו האחרת, ב', בניגוד לרצונה וחרף התנגדותה, בכך שמחץ באמצעות ידו את חזה, ובהזדמנות אחרת נישק אותה בחזה מעל לבגדיה.

השתלשלות ההליכים המשפטיים

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, במסגרתה נטען כי בידי המבקשת ראיות לכאורה להוכחת אשמתו, וכי העבירות המיוחסות לו מקימות עילת מעצר מכוח חזקת מסוכנות סטטוטורית וכן מכוח קיומו של חשש לשיבוש מהלכי משפט.

5. ביום 25.6.2018 הסכים בא-כוח המשיב לקיום הדיון בדלתיים סגורות ולקיומו של "ניצוץ ראייתי". הדיון נדחה לצורך צילום חומר הראיות ליום 9.7.2018.

6. ביום 9.7.2018 הסכים בא-כוח המשיב לקיומן של ראיות לכאורה לגבי ביצוע העבירות של המעשים המגונים, אך טען לחולשה ראייתית לעניין עבירות האינוס.

עוד הסכים בא-כוח המשיב לקיומה של עילת מעצר, אך עתר לשחרורו של המשיב לחלופת מעצר אצל בני משפחתו בעיר אחרת, ללא קבלת תסקיר מעצר.

7. ביום 16.7.2018 התקיים דיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה, והדיון נדחה לצורך מתן החלטה ליום 8.8.2018, ונדחה בשנית בשל סדרי היומן של בית המשפט ליום 15.8.2018, אז קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב, והורה - לבקשת בא כוחו של המשיב - על קבלת תסקיר מעצר לבחינת חלופת מעצר.

8. ביום 3.9.2018 התקבל תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, במסגרתו העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית מצד המשיב, וכי בני משפחתו אינם מהווים גורמי סמכות עבורו, ועל כן לא המליץ שירות המבחן על שחרורו לחלופת מעצר.

9. ביום 5.9.2018 הורה בית המשפט המחוזי, לבקשת המשיב ובניגוד לעמדת המבקשת, על עריכת תסקיר משלים לבחינת אפשרות מעצרו בפיקוח אלקטרוני. הדיון נדחה ליום 28.10.2018 ולאחר מכן ליום 25.11.2018, אף זאת לבקשת המשיב.

10. ביום 20.11.2018 התקבל תסקיר מעצר משלים מטעם שירות המבחן, אשר התרשם מהמפקחים המוצעים וסבר כי הם מבינים את משמעות המעצר בפיקוח אלקטרוני ואת הנדרש מהם, והמליץ על מעצרו של המשיב בפיקוח אלקטרוני בבית אחותו.

11. לאחר ששמיעת עדותה המוקדמת של הקטינה א' בתיק העיקרי נדחתה מספר פעמים, ולאחר מספר דחיות של הדיון בשאלת שחרורו של המשיב למעצר בפיקוח אלקטרוני, בית המשפט המחוזי הורה ביום 13.1.2019, בהחלטה מפורטת ומנומקת, על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בהחלטה נקבע כי לחובת המשיב קמה חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיפים 21(א)(1)(ג)(4) ו-21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים, וכי "מצב דברים זה של ריבוי מתלוננות, ריבוי עבירות, ופרק זמן ממושך שבמהלכו התבצעו לכאורה המעשים המיוחסים למשיב, מעצים את מסוכנותו".

עוד נקבע כי "מסוכנותו של המשיב היא רבה וקיים קושי רב לתת בו אמון" ומעבר לחשש מפני מסוכנותו הקונקרטית יש גם לקחת בחשבון את החשש לפגיעה נפשית במתלוננת ובתחושת הביטחון שלה העלולה להיגרם עקב שחרורו של המשיב.

בהתייחס לקיומה של חלופת מעצר, לאחר שהתרשם באופן בלתי אמצעי מהמפקחים המוצעים קבע בית המשפט המחוזי כי הם "אינם מכירים בגורמי הסיכון", ואין בקיומה של חלופה מרוחקת גאוגרפית בנסיבות העניין כדי

לאיין את מסוכנותו של המשיב.

12. ביום 13.3.2019 בית המשפט המחוזי (השופטת נ' בכור) דחה את בקשתו של המשיב לעיון חוזר בהחלטה זו, וביום 21.3.2019 דחה בית משפט זה (השופט מ' מזוז) ערר שהגיש המשיב על החלטת השופטת בכור, תוך שנקבע כי לא חל "כרסום מהותי ומשמעותי" בתשתית הראייתית המצדיק את שינוי ההחלטה בדבר מעצרו.

13. במסגרת הדיון בהליך העיקרי, העידו עד כה 5 עדי תביעה, לרבות המתלוננת א', במשך 11 ישיבות הוכחות, וקבועים 6 מועדי הוכחות נוספים בתוך תקופת הארכת המעצר המתבקשת לימים 26.3.2019; 4.4.2019; 16.4.2019; 18.4.2019; 30.4.2019; ו-16.5.2019.

14. מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה עותרת המבקשת להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים.

טענות הצדדים בבקשה

15. בבקשה נטען כי מסוכנותו של המשיב נלמדת מחומרת העבירות המיוחסות לו, ריבוי המעשים, ומשכם על פני שבע שנים. עוד מדגישה המבקשת כי המשיב פעל בתכנון רב "ובתעוזה" עת ניצל את קרבתו לקטינות לצורך ביצוע המעשים המיוחסים לו.

עוד טוענת המבקשת כי מסוכנותו של המשיב מתחדדת מתסקירי שירות המבחן אשר לא שוללים קיומה של סטייה מינית פדופילית, וכי קיים חשש ממשי לפגיעה נפשית קשה במתלוננת ובמשפחתה כתוצאה משחרורו לחלופת מעצר.

לבסוף נטען כי הדיונים בתיק העיקרי מתנהלים בקצב משביע רצון, וכי קבועים שישה מועדי הוכחות נוספים בעת הזו בתוך תקופת המעצר המתבקשת.

16. מנגד, בא-כוח המשיב התנגד לבקשה.

בטיעונו בדיון לפניי הדגיש בא-כוח המשיב כי נסיבותיו האישיות של המשיב ובכלל זה היותו כבן 82, ללא עבר פלילי ועצור בפעם הראשונה, אשר לשיטתו לא מצדיקות חריגה מהכלל המנוי בסעיף 61(א) לחוק המעצרים, לפיו בתום 9 חודשים יש לשחרר נאשם ממעצר.

עוד נטען כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן למעצרו בפיקוח אלקטרוני בבית אחותו בעיר אחרת, המרוחקת גאוגרפית ממקום ביצוע העבירות, בפיקוחם של אחותו של המשיב ובעלה, וכן בנו של המשיב. לחילופין, יש להורות על החזרת הדיון לבית המשפט קמא לצורך התרשמות ממפקחים אחרים שמציע המשיב.

לבסוף נטען כי לנוכח מורכבות התיק, והעדויות הרבות שעוד צפויות להישמע, לשיטת בא-כוח המשיב ניהול ההליך יארך עוד זמן רב מעבר ל-3 חודשים הקרובים.

דיון והכרעה

17. לאחר שעיינתי בבקשה על צרופותיה, ושמעתי את הצדדים בדיון לפניי, אני סבור כי דין הבקשה להתקבל.

18. סעיף 61(א) לחוק המעצרים קובע כי נאשם אשר נתון במעצר לאחר הגשת כתב האישום נגדו, למשך תקופה של תשעה חודשים, ומשפטו טרם הסתיים, ישוחרר ממעצר. סעיף 62 לחוק המעצרים קובע חריג לכלל זה, ולפיו "רשאי שופט של בית המשפט העליון לצוות על הארכת המעצר או על מעצר מחדש ובכלל זה על מעצר בפיקוח אלקטרוני, לתקופה שלא תעלה על 90 ימים, ולחזור ולצוות כך מעת לעת".

במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, על בית המשפט לאזן בין הפגיעה המתמשכת בחירותו של הנאשם, לבין הצורך בהגנה על שלום הציבור ובטחונו, והצורך להגן על תקינות ההליך הפלילי, וזאת בדרך של התחשבות בקצב התקדמות ההליך העיקרי; חלוף הזמן מאז הושם הנאשם במעצר; חומרת העבירות המיוחסות לנאשם ונסיבותיהן; מידת המסוכנות הנשקפת ממנו; וכן את החשש מפני שיבוש הליכי משפט (בש"פ 3877/18 מדינת ישראל נ' אבו כאטר פסקה 18 (28.5.2018)).

19. מסוכנותו של המשיב עולה לא רק מחומרת העבירות שביצע, מספרן ומשכן, אלא אף מהנזק הנפשי שעלול להיגרם למתלוננת ולמשפחתה כתוצאה משחרורו לחלופת מעצר. כמו כן, כפי שצוין בתסקירי המעצר, קיים חשש להישנות עבירות מין על-ידי המשיב, ולא נשללה קיומה של סטייה מינית פדופילית.

זאת ועוד, חלופת המעצר שהציע המשיב אין בה כדי להפיג את החשש ממסוכנותו, וזאת בין היתר לנוכח מסקנת בית המשפט קמא לפיה אין במפקחים שהוצעו כדי להוות גורם מזהה סיכון ומציב גבולות למשיב.

20. בהתייחס להימשכות ההליכים, מדובר בבקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב מעבר ל-9 חודשים, ונראה כי ההליך בתיק העיקרי מתקדם בקצב משביע רצון. כמו כן, כפי שצוין לעיל, מועדי ההוכחות צפויים להסתיים במסגרת תקופת הארכת המעצר דנן.

21. מכל אלו, אני סבור כי נקודת האיזון בשלב זה של ההליך טרם השתנתה, ויש לקבל את הבקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 יום.

22. הבקשה מתקבלת.

ניתנה היום, י"ז באדר ב' התשע"ט (24.3.2019).

ש ו פ ט
